Mizah

Millet Partisi de Halk Partisine darbeler indirmeğe başladı..

İKİ EL BİR BAŞ İÇİNDİR!

GÜLLER - DIKENLER

KANCALI KURT

Bir de başımıza bu çıktı... Bu sarî hastalık için gazeteler ilk ağızda tehlikelidir dediler. Arkadan hiç bir tehlikesi olmadığını söylediler. Bize kalırsa bu hastalığın iki çeşit mikrobu vardır. Bir cinsi doktorların söyledikleri gibi hıfzıssıhhaya riayet edilmiyen muhitlerde olur. Diğer çeşidi de yüksek sosyetelerde bulunur. Oradaki kancalı kurtlar, karınlı, göbekli milyonerler, pırlantalı bayanlar şeklindedir. Bunlar bir kere kancayı taktılar mı? Allah etmesin insanın canını kanını emerler ve kısa bir zamanda ölüm döşeğine sererler.

■

ŞEKER Mİ? KALP Mİ?

İspartada hem Halk Partisi hem de Belediye reisi olan bir zat tatlı hayatı kendisine zehir etmiş. Yani şeker yolsuzluğundan dolayı mahkemeye verilmiş ve tevkif edilmiş... Fakat ne hikmetse birdenbide kendisine kalp hastalığı geldiği için Halkevi reisi bir doktorun tavsiyesiyle hapishane yerine hastahaneye götürülmüş. Hastalığı doktor yanlış teşhis etmiş. Bu zatta kalp hastalığı değil, şeker hastalığı vardır ve cümlece malûmdur ki şeker, perhiz ister!..

YAŞASIN HÜRRİYET

24 temmuz tarihi gazetecilerin bayram günü olarak kabul edildi. Bu 24 temmuz tarihi 1324 senesinin 11 temmuzu demektir. Bundan kırk sene evvel o gün mutlakiyetin tahakkümüne son verilmiş, hürriyet ilân edilmiş ve gazetelerden sansür kaldırılmıştı. Millet o gün sokaklara döküldü, günlerce yaşasın hürriyet diye bağırdı. Fakat hürriyet dokuz ay sonra hakkın rahmetine kavuştu.

Borazan Tevfik bir gün şöyle demişti:

— Yahu! Milyonlarca halk o kadar yaşasın hürriyet diye bağırdık da şu hürriyeti yine yaşatamadık. Ne ömürsüz şeymiş!

■

BORAZAN'IN BİR NÜKTESİ DAHA

Meşrutiyet ve hürriyet ilân edildikten sonra dahilî harici galeler de başladı. Evvelâ Bosna Hersek meselesi, arkadan Bulgaristan, derken Adana ihtilâli, ondan sonra Yemen isyanı, Arnavutluk kıyamı, Girit hâdisesi, Trablusgarp muharebesi, Balkan harbi, tâ birinci dünya harbine kadar dayandı.

Borazan Tevfiğin şöyle bir nüktesi vardır:

— Hayır söyle ki hayır olsun derler. Biz hürriyet ilân edildiği zaman «Kalkın ey ehl-i-vatan!» diye bir marş tutturduk. Bir kalktık; hâlâ oturamıyoruz!

FELEK İLE VÂ-NÛ

Olimpiyat meselesinden dolayı Vâ-Nû ile Felek Burhanın araları açıldı. Felek, Vâ-Nû'ya (fahrî müfettiş) demiş. O da (ben fahrî müfettişlikten hoşnudum, becayiş istemem) diyor ve Olimpiyat aşçı başısının yanına kâhyalıkla kayrılmasından dolayı:

— Ey felek, felek!.. Olur mu böyle eylemek?

diye kafiye oyunu yapıyor.

Felek, kolay kafiyelerdendir. «Yelek, kelek, yemek, demek..» le de mukayyed surette kafiye olur. Vâ-Nû'nun cümlesinin aslının:

— Ey Felek, Felek!.. Olur mu böyle halt yemek...

olduğunu anlamak için büyük şair olmağa lüzum yoktur.

■

ESKİ BİR HÂDİSE

Bu kafiye oyunu bana vaktiyle Galatasaray müdürlüğünde bulunan Tevfik Fikretle Maarif Nazırı Emrullah Efendi arasında geçen hâdiseyi hatırlattı. Tevfik Fikretin istifası üzerine Emrullah Efendi yerine Salih Zekiyi tayin etti ve «Şairin yerine âlim geldi!» dedi. O zaman biri şu hicvi yazmıştı:

Vâkıa insan hatâ eyler fakat bir şâire
Gelmemişdi aklınâ hiç kimsenin câhil demek
Başkası olsa ne ammâ doğrusu bir nâzıra
Nâ revâdır böyle haddinden ziyâde (. . .) yemek.

■

ŞİFA NİYETİNE

Cemaleddin Bildik güzel röportajlar yapar. Geçen gün bir hastane röportajında hastasına karpuz götürmek için kanbur rolü yapan bir adamdan bahsediyordu. Bu hareket nizamnameye aykırıdır; fakat işin hem hazin, hem de fedakârlık tarafı vardır. Çünkü bizde hastaya istediğini yedirmek bir an'anedir. Vücut o nesneye ihtiyaç hissetmese hasta istemezmiş! Bunun için meselâ «tifoid» den yatan bir hastaya «şifa niyetine» istediği yemeği yedirmekte tereddüt etmezler.

Nekrelerden Vefalı Enver Bey bir gün hastalanır, doktor gelir, muayene eder; ilâç verir ve sıkı bir perhiz tavsiye eder. İlâca, perhize devam edilir. Doktor tekrar gelir ve hastalığın hafiflediğini memnuniyetle görür. Fakat Enver Beyin annesi o gün zeytinyağlı patlıcan dolması yapar. Piştov gibi bir tane seçer. «Canım oğlum... Şifa niyetine.. Ye evlâdım... Boğazımdan geçmiyor» diye yedirir... Tabii hasta fenalaşır; yeniden doktoru çağırtırlar. Muayene neticesinde hastalığın birden şiddetlendiğini gören doktor:

— Aman! der... Ne oluyor?

Enver Bey, hiç bozmaz:

— Bir şey olmuyor, doktor! Şifa niyetine ölüyorum!

Bahçıvan

DENTOSİL

DİŞ MACUNU

Diş etlerini pekleştirir.
Çürümkeden korur.

SAĞDAN - SOLDAN :

HOŞT !!

Zavallı Konyalıların valileri Şefik Soyerin köpeği ile başları dertte.

İşte gene iki vatandaşa saldırıp fena halde ısırmış.

Hani bazı şahsiyetler vardır. Kendileri anılır anılmaz hemen hayvanları hatırlanır.

Meselâ, Donkişot derdemez atını, Nasreddin Hoca derdemez eşeğini, Kleopatrayı söyler söylemez Yılanını, Hazreti Aliyi anar anmaz Düldülü hatırlarız.

Konya valisi Şefik Soyerle köpeği de âdeta böyle oldu.

Soyer derdemez, artık mahut ısırgan köpeği hatırlamamak kabil mi?..

Bedii Faik - Tasvir

On beş günde bir herkesin kapıştığı biricik:

SALON

Mecmuası, şimdiye kadar, öbür gün çıkacak olan 19 uncu sayısı kadar eşsiz bir nefasete erişmemiştir.

Dört renkli, çok güzel bir kapak. Herkesi çekecek mevzular ve fotoğraf şaheserleri. Bol resim, bol yazı.

Fiyatı her yerde 30 Krş.

Sayı : 108 — cilt : 5 FİATI 25 KURUŞTUR 30 Temmuz 1948

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi,
Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Kekâh!

HERKES tensikattan bahsediyor. Sağlam görüşlerini takdir eylediğim dostlarımdan biri: «Tensikat için adam çıkarmağa hacet yoktur; dedi. Memurları iş hususunda sıkıştırmak kâfidir. O zaman kendiliklerinden çekilenler çok olur.» Düşündüm ve hak verdim. Hakikaten dairelerde iş gören memur mahduttur ve havyar kesenler çoktur. Bunların masalarına tomarla evrakı yığıp «İki saatte çıkacak!» denildi mi? (Kekâ)ya alışkın memur pılıyı pırtıyı toplayıp kapıdan çıkar. Zira dairelerden kırtasiye kalkmadıkça işin yükünü hafifletmeğe imkân yoktur.

Bir eve uşaklıkla giren Kel Hasana efendinin dediği gibi... «Bizde çok iş yoktur; sabahleyin ortalık ışımadan kalkarsın, akşamdan kalan işleri bitirir, hayvanlara bakar, su taşır, küpleri doldurursun... Ondan sonra kekâ!.. Güneş doğmadan avluyu süpürür, selâmlık tarafını temizler, odaları tanzim eder, bir yandan da kahvaltıyı hazırlarsın... Ondan sonra kekâ!.. Çocuklar kalkarlar, sefertaslarına yemeklerini koyar, büyüğün midillisini, küçüğün eşeğini hazırlar, alır mektebe götürürsün... Ondan sonra kekâ! Eve döndüğün zaman zenbili alır pazara gidersin, günlük eti, sebzeyi satın alır eve dönersin... Hemen mutfağa girer, öğle yemeğini ocğaa vurursun.. Ondan sonra kekâ!.. Yemek pişerken bir yandan kilere koşar, turşuları, salataları yapar, bir yandan da sofrayı kurarsın... Ondan sonra kekâ!

Bu tekerleme böyle devam ederken Kel Hasan kapıya doğrulur. Efendi sorar:

— Nereye gidiyorsun?

Uşak namzedi:

— Ben, der; işe alışık adamım. Bu kadar az iş beni tenbelliğe alıştırır. Siz o kekâyı başka bendenize ihsan buyurun!

MİZAHCI

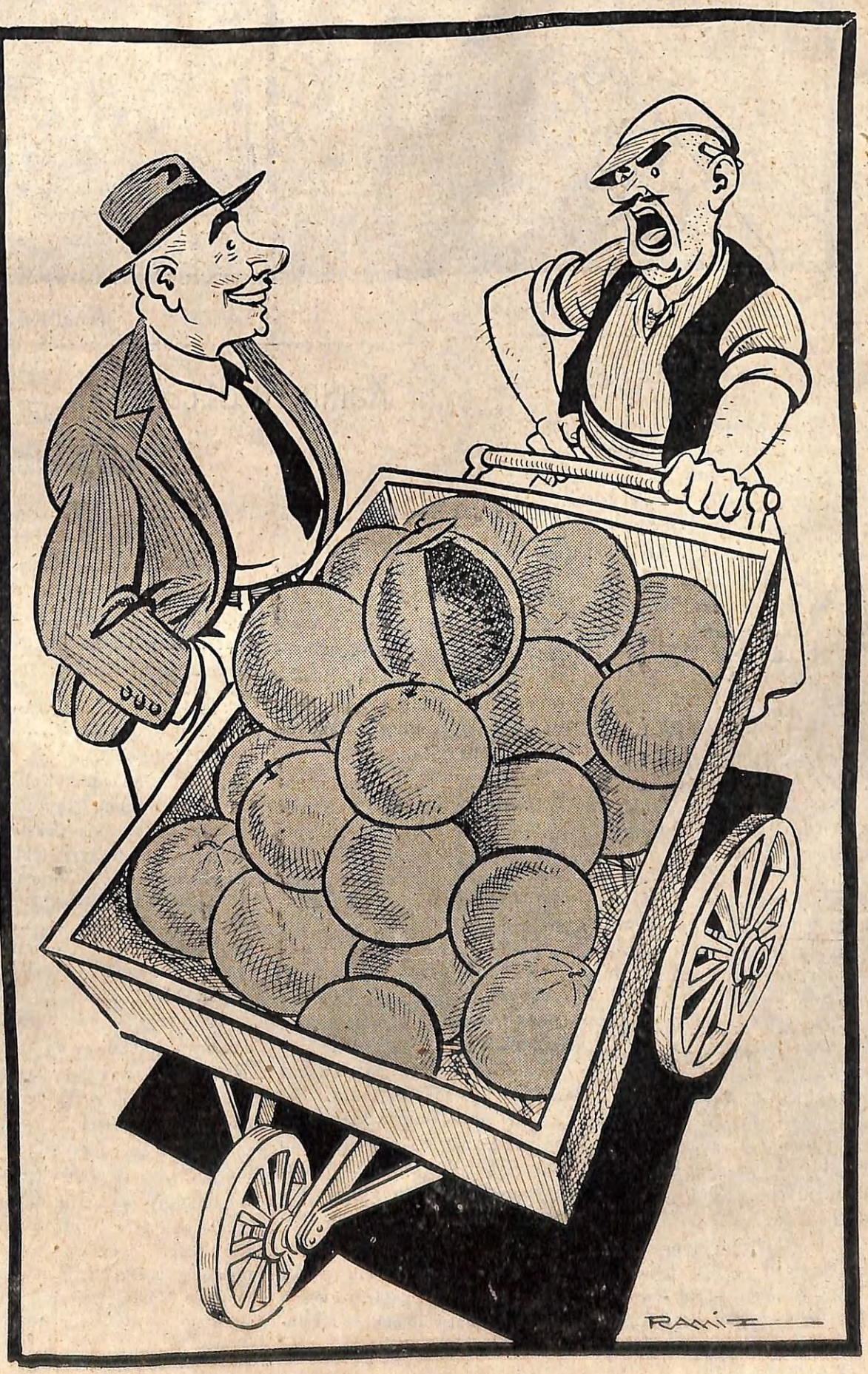

Karpuzcu — Haydi, seç seç al, seç seç al...
Halk — Nasıl, yine kabakları yutturur musun? Karnım tok!

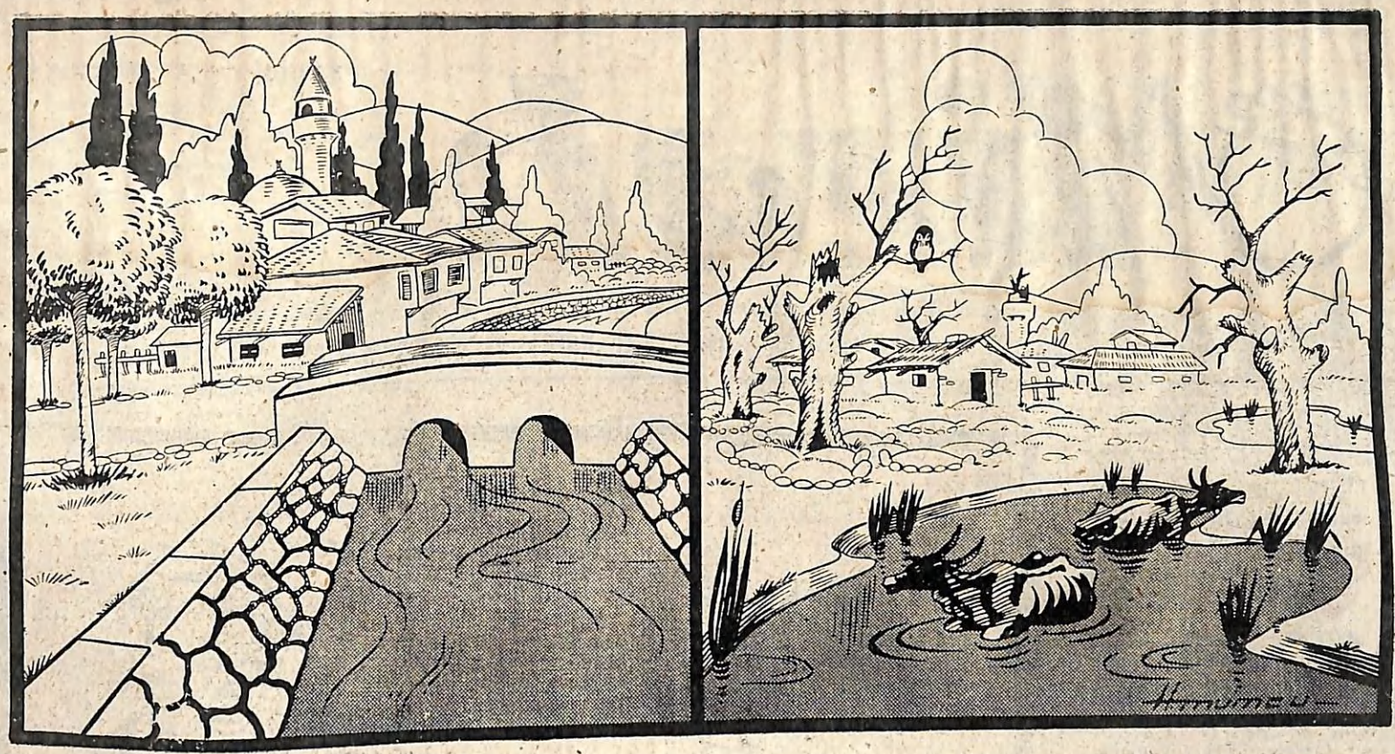

İktidarın gözüyle köy!.. *Muhaliflerin gözüyle köy!.*

Kadın ve Bacak

Yazan:
Refi' Cevad ULUNAY

Eteklerin uzaması iyi mi oldu, kötü mü oldu? kısa eteğin şimdiye kadar gördüğü rağbete bakarsak ekseriyet bakımından pek iyi oldu diyemiyeceğiz. Fakat elden ne gelir? (Moda) denilen müstebit hükümdardan ne şekilde olursa olsun bir irade sadır oldu mu? Buna karşı gık demeğe kimsede takat yok... Bu suretle etekler birden uzayıverdi. Halbuki bacak, kadında artık yürümeğe mahsus bir uzuv olmaktan çıkmış; bir güzellik sermayesi haline gelmiştir.

Kadın, eskidenberi cinsiyetinde bacağın rolünü anlamıştır. Kırk sene evvel uzun etekler moda iken o zamanki Türk kadınları çarşafın altına penbe, yeşil, sarı, mavi etekleri üst üste giyerler, hepsini ayrı bir kasımpatı gibi toplıyarak o kıvrıntıların arasından yine bacaklarını göstermek çaresini bulurlardı.

Bugün etekler uzadı diye kadın artık bacağını göstermiyor mu? Kim demiş? Hafif kumaşın genişliği bir bacak darbesiyle açılıyor ve şimşek gibi geçen bir lâhzada sürahi gibi bir bacağın güzelliğinin nazara çarptırılmak çaresi yine de bulunmuş oluyor.

Uzun eteklerin ayıp örtücü bir hüviyeti var. O kumaş perdenin altındaki bacak nasıldır? Orasını bilmeyiz. Karşımızdaki kadının güzelliğini çehresinden ve endamından anlarız.

Halbuki kısa etekler bize ne bacaklar gösterirdi.

Evvelâ sürahi baldır denilen ayak mafsalı dar, yukarıya doğru tevazünle yükselen, sanki sahibesinin güzelliğine iki nida işaretiyle hayranlığını ifade eden bir çift bacak.

Böylelerine malik olanlar eski şairlerin ahû tavsifine hak kazanırlar. Malûm a ceylân yalnız gözlerinin güzelliği ile anılmaz; hasret güneşleri ile yanan sevdalı çöllerde yay gibi atılışı, birden duruşu, tatlı bir boyun çarpıtışı ile de âşıklara sermaye teşkil eder.

Sonra tombul bacak vardır. Bunun adaleleri biçimlidir, fafak gerilişinde hassasiyet yoktur. Güzelliğini, biçimini sanki çorabın lûtfuna borçludur. Bir de küt bacak biliriz ki inhinâsızdır. Yukarısı ile aşağı kısım hemen hemen bir kalınlıktadır. Uçlarında iskarpin olmasa bacağın sahibine bir değneğe binmiş hali verir.

Bundan sonra (kalem bacak) gelir. Bunlar bacakların kurşun kalemini hatırlatacak kadar ince, biçimsiz ve zayıf olanlarıdır.

Küt bacaklarla kalem bacaklar bu uzuvları pek o kadar saklamağa lüzum görmezler, hattâ vapurların lüks kamaralarında bacak bacak üstüne dahi atmakta onlarca bir mahzur yoktur.

Fakat bir de sütun bacak vardır ki bunlar eski binalardaki direkleri hatırlatacak şekildedir; bu bacakların sahipleri bu iki sütunu daima çoraptan bir mahfaza içinde hapsederler. Bununla onlara muhayyel bir güzellik verdiklerini zannederler.

Fil bacak da ayni cinsten sayılır. Sahiplerine sorarsanız kendilerinin vaktiyle tanınmış güzellerden olduklarını iddia ederler. Misal olarak da kalın, sütunlu ve küt biçimdeki bacaklarını gösterirler ve «Benim derler diz kapak yukarımdan baldırlarıma doğru kıvrım kıvrım etler dökülürdü. Ayakkabılarımın açık kısımlarından büklüm büklüm etler pırtlardı.» Bu tefahüre rağmen kısa elbise modasında dahi bu şerefli mazinin hâtırat âbideleri mümkün mertebe uzunca etekle örtülmek istenilir. Zaten yeni neslin ince ve uzun bacağı tercih etmekte yerden göğe kadar haklı olduğunu da ilâve eylemeği unutmuyorum.

Uzun etek, yukarıda dediğimiz gibi bütün bu gizlenecek bacakların «can kurtaran» ı olmuştur. Tabiatın bu haksız taksimine ister istemez boyun eğerler, bundan sonra bacaklarına dikilecek nazarlar karşısında da teessüf ima eder bir kaş çatıklığı göstermiye lüzum görmiyecekler. Etek perdenin altında sülün gibi bir çift bacağa malik olanların neşvesiyle salına salına yürüyüp gidecekler.

Ya o güzel bacaklar ne olacak? Bundan sonra artık gözlere bir estetik ziyafeti çekmeğe imkân kalmıyacak mı? Ne münasebet! Bacak güzelliğinde baldıra artık ehemmiyet verilmiyor. Bacak letafeti kasıktan başlıyor. Her şeyin bir (reaksiyon) u olduğu gibi bu uzun eteklerin aksülâmeli de haşmetlû Moda cenaplarının iradeleriyle şimdiki deniz mayoları şeklinde tezahür edecek. Fakat ne olursa olsun erkek kadında biraz mahremiyet ve pek çok dişilik arar.

Hizmetçileri ile evlenenleri en ziyade cezbeden kuvvet bu kadınların çıplak bacaklarını göstererek tahta silmeleridir.

Yeni zaman kadınları bu kadınlık nüktesini acaba onlardan mı öğrenmişlerdir?

AKTAN, KARADAN

Cebimiz görse de aybaşları ancak para pul
Para pul hâtırı olmuş değiliz kimseye kul

★

Nitekim ak demedik herkese rağmen karaya
Çala durduk aka aktır diye yıllarca davul

★

Akı her kim kara görmüşse ser-efrâz oldu
Biz hemen gördüğünüz veçhile kaldık çapaçul

★

Hüsn-i hat «yazma» olup kaldı kırâat «okuma»
Kim okur kim yazar artık bana anlat ey oğul

★

Okuyup yazmayı bâşeylemedikten sonra
Ne çıkar olsa da mekteplerin ünvanı «okul»

★

Derneğin ismi «kurul» oldu ki ma'nası şudur
Git de bir arkalı iskemle bulup sen de kurul

★

Yeni dil hayli yakışmış yeni imlâya Ozan
Hele sen işbu lisandan çakan üç beş kişi bul.

AKILLI OZAN

— *Ne diye oğlanı dövüyon?*
— *Yakında seçim varmış, alışsın!..*

— *Fazla ötmeye başladın..*
— *Elbette, yükseğe çıktım!*

KIYAMET

Bekleme gökyüzünden gelecek kıyâmeti;
İhtikâr, rüşvet onun başlıca alâmeti.

★

Fedâkâr cemâata, ana baba gününde,
Ferâgat erbâbının lâzımdır imâmeti.

★

Cem'iyetin yolunu şaşırtmasınlar ancak;
Kaybettiler, haylidir, ferdler istikameti.

★

Vatandaşlar kafese koyunca birbirini
Kalır mı, cennet olsa, cihânın selâmeti?

★

Vurguncunun tâlihi kâşaneler kurdurur;
Vurulanın kümeste mukadder ikameti!

★

Ben hesabı kuruşla yaptıktan sonra hergün,
Ne çıkar milyar olsa büdcenin cesâmeti?

★

Ne ette ucuzluk var, ne zerzevatta, Ozan,
Ramazanda ber devâm Recebin şeâmeti!

DELİ OZAN

Mizah Olimpiyatlarda

Dünyanın belli başlı gazete ve mecmuaları gibi mecmuamız da kendi sahasında Olimpiyatlara bir arkadaş göndermiştir. Sanatkâr arkadaşımız Olimpiyatlara iştirak eden beynelmilel sporcu ve şampiyonların kendilerine imzalatılmış ve sahada çizilmiş karikatürlerini uçakla gönderecektir. Neşrettiğimiz ve edeceğimiz bu krokilerin diğer bütün gazete ve mecmualara karşı iktibas hakkı mahfuzdur. (MİZAH) okuyucularına bu yolda bir sürpriz yapmakla kendini bahtiyar addeder.

OLİMPİYATLARDA TÜRK İSMİNİ ŞEREFLE TEMSİL EDEN SPORCULARIMIZDAN BAZILARI (Hususi muhabirimizden)

Üç adımcı
Ruhi Sarıalp

800 - 1500
Rıza İşman

400 - 400 mânialı
Kemal Horulu

Meşhur aşcı
Mehmet Aksoy

5 bin - 3 bin mânialı
Mustaf Özcan

100 metre
Üner Teoman

110 manialı
Erdal Barkay

Maratoncu
Şevki Koru

800
Seydi Dinçtürk

800, 1500, 3000 mani.
Cahit Öner

100 - 200
Raşit Öztaş

Cirit
Halill Zıraman

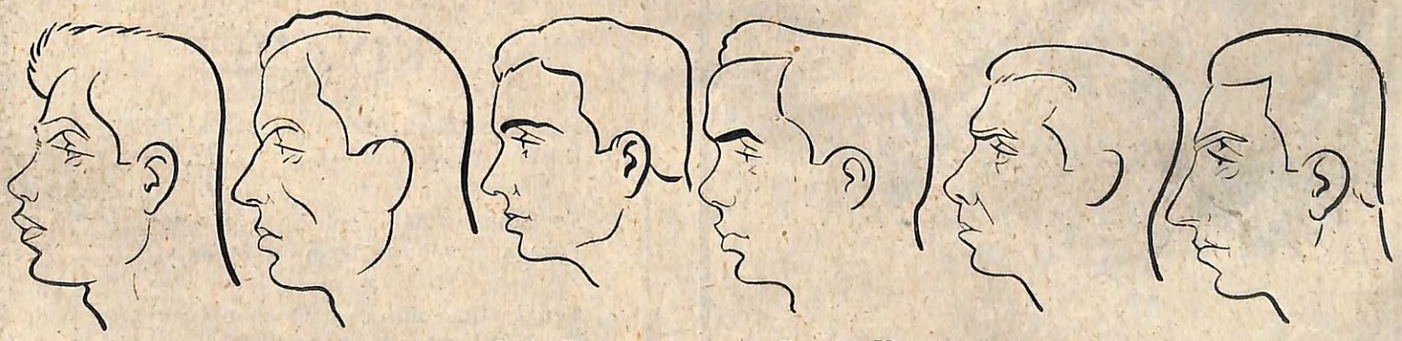

Greko Romen: 73
Ali Özdemir

G. Romen, serbest:73
Celâl Atik

Greko Romen: 67
Ahmet Şenol

Greko Romen: 52
Kenan Olcay

Greko Romen: 57
Halil Özer

Serbest: 52
Halit Palamur

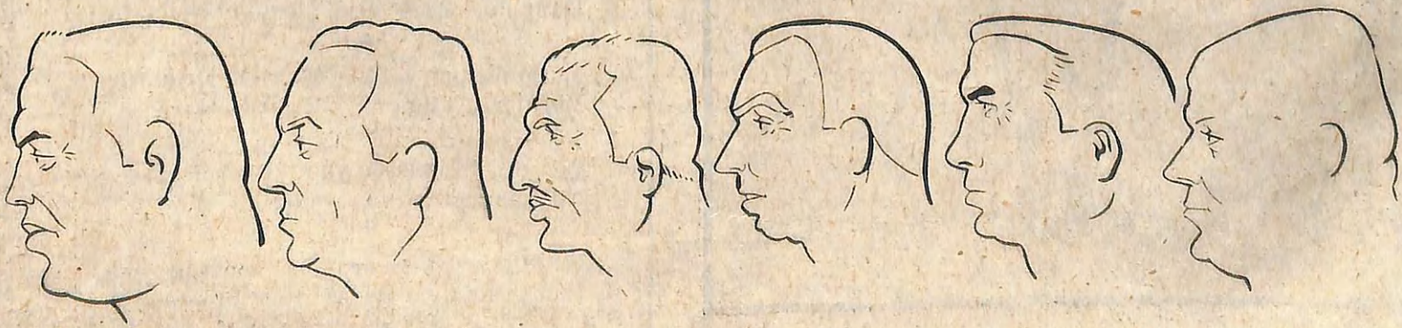

Serbest: Ağır
Sadık Esen

Greko Romen: 87
Mustafa Çakmak

Serbest: 87
Muhlis Tayfur

Serbest ağır
Adil Candemir

G. R. ve serbest: 72
Yaşar Doğu

Greko Romen: Ağır
Mersinli Ahmet

Aranılmaz

Betarz-ı kudemâ

Yârab, bu ne gaflet ki gülistan aranılmaz
Sümbül aranılmaz, gül-ü reyhân aranılmaz

Çaylâklar olur şimdi bütün rağbete mazhar
Bülbül denilen mürg-ı hoş-elhân aranılmaz

Kaptırdı gönül vâesefâ boncuğa her kes
Gevher aranılmaz, dür-ü mercân aranılmaz

Yok tâlib olan merd-i vefâ-pervere aslâ
Nâmerd aranır, sâhib-i vicdân aranılmaz

Vermez metelik kimse, yazık, cevher-i akla
Hâşâk aranır, lâ'l-i Bedahşân aranılmaz

Şübbân-ı vatan düştü bütün lehv ile lû'be
Yok san'ata meyleyliyen, irfân aranılmaz

Bir an'anedir, her iş için bizde, azizim,
Nâdân aranır, bilgili insân aranılmaz

Îmânı olan hakk ile birlikte yürür hep
Haktan kaçınan kimsede îmân aranılmaz

Bî fâsıla nî'metleri yağmâ edilir de
Aslâ vatanın derdine derman aranılmaz

Hürriyyet olan yerde edilmez puta secde
Bûs etmek için dest ile dâmân aranılmaz

Ancak paradır şimdi taabbüd edilen şey
Haysiyyet-i zâtiyye, şeref, şân aranılmaz

Alkış tutulur mefsedet erbâbına dâim
(Yalman) gibi bir mürşid-i devrân aranılmaz

Bâş üzre gezer şâir-i pespâyesi asrın
Üstâd-ı suhan (Muhyi)i sûzân aranılmaz (1)

Hâlen nice aslanları nâm aldı ki yurdun
Artık ebedâ (Pars)ile (Kaplân) aranılmaz

(Kaarun) gibi zengin bir adam olmasa, şimdi
Yok şüphe ki hiç (Fazıl)ı fettân aranılmaz

(Püskülsüz) eğer gelse bugün hâtıra billâh
(Çemberlitaş)ın nakline imkân aranılmaz

Gam çekme a (Râsıd) aranılmam diye, zira
Mâh-ı Ramazan geldi mi rindân aranılmaz.

RÂSID

(1)Muhiddin Râif Bey.

— Sulu herifin biri lâf attı, ona kim olduğumu anlattım.
— Aman, bari benim de adresimi vereydin!

Bana göre

Yürübilim, durbilim..

Yazan :
Hamdi VAROĞLU

Yoo! Gülmeyin, rica ederim. Gerçi ben uydurdum, işte itiraf ediyorum. Ama hakkalinsaf söyleyin, resmî uydurmaların, yani şu ruhbilimlerin, toplumbilimlerin yanında aykırı mı duruyor? Hem, fazla olarak bunun bir meziyeti daha var. Kimin tarafından uydurulduğunu biliyorsunuz, «İlâhi, bir şeycikler demem, dilini eşek arısı soksun!» diye beddua ettiğiniz zaman, mahalline masruf olduğunu bilirsiniz, içiniz rahat eder.

Bu iki ucubenin nereden aklıma estiğine gelince, o ayrı mesele. Ara sıra, kitaplarımı karıştırırken elime geçtikçe şöyle bir göz gezdirdiğim bir iki tane «adabı muaşeret» kitabı vardır. Öz Türkçe dediğimiz uydurmasyon lisanda, adı belki de «görgübilim» olan bu kitapları okurken hep rüyada su içer gibi olurum. Bardaklar dolusu suyu kana kana içtiğim halde, uyanır uyanmaz, hâlâ dilim damağıma yapışıktır. Adabı muaşeret kitapları da böyle. Onun sahifelerinde size, meselâ kuşkonmazın nasıl yenileceği, hangi kostümle ne renk eldiven giyileceği, operaya hangi kıyafetle gitmenin, at yarışında ne kılıkla arzı endam etmenin münasip olacağı, ziyaretlerde kartvizitin üst köşesi mi yoksa alt köşesi mi kıvrılacağı filân fesmekân uzun uzadıya tarif edilir de, gündelik hayatın en lüzumlu bahisleri ıska geçilir. Okusanız da bir, okumasanız da.

Türk evinde hangi musafire, hangi saatte ne ikram edileceğini öğreten; ev sahibi-misafir münasebetlerini izah eden; modern şekilde süslü ve kurulu bir sofrada, baştan başa alaturka yemeklerin nasıl yenileceğini tarif eden bir adabı muaşeret kitabı okumadım.

İşte yürübilimle durbilim, buradan aklıma geldi. Görgünün belli başlı şartlarından biri olan «yürüme ve durma» yı bilmek de ayrı bir hüner olduğu için, bence, adabı muaşeret kitaplarında bu iki bahse uzun sahifeler ayırmak lâzım gelir.

Doğrusunu söylemeli, biz yürümesini de, durmasını da bilmeyiz. Saymakla tükenmiyen türlü türlü münasebetsizliklerimiz vardır.

Kalabalık bir caddedesiniz. Sokağa çıkmaktan maksat yürümek olduğuna göre, herkes yürüyor. Tabii, siz de yürüyorsunuz. Daha doğrusu, önünüz sıra giden iki kişi müsaade ederse yürüyeceksiniz. Bu iki kişi, bazan kol kola girmiş, bazan da girmemiş iki ahbaptır. Öyle muhabbete dalmışlardır ki, keenne sokakta değiller de, evlerinin misafir odasında, dört duvar arasındadırlar. Ellerini sallıyarak, başlarını sallıyarak, bastonlarını veya şemsiyelerini sallıyarak iki adım atarlar, dururlar, sohbete devam ederler. Lâfın en heyecanlı yerine gelmişlerdir. Sağdan soldan, lâhavle çekerek yol bulmağa çalışan lara bakacak vakitleri yoktur. Derken, yine yürürler, dört adım sonra bir mola daha, sohbete devam. Tekrar yola revan. Böylece Babıâli yokuşunun alt başından üst başına kırk beş dakikada çıkanlar bilirim. Bunlar, çeneleriyle yürüyenlerdir.

Tramvaylı veya vapurlu bir yere gideceksiniz. Durak yerinde veya iskelede binbir ayak bir ayak üstünde. İleriniz veya geriniz insan vücutlarından yapılma öylesine iki duvar ki vicdan azabı gibi, önden ve arkadan sıkıştırdıkça sıkıştırıyor. Vapurun veya tramvayın gözükmesiyle beraber, boş böğrünüzde iki adet yumruk. Biri sağdan ,biri soldan, ha bire muştalar mı muştalar. Delip de öteye mi geçecek diye sizde bir merak. Böyle itile dörtüle girdiğiniz vapurdan, veya tramvaydan çıkarken, yine o iki yumruğun refakatiyle müşerref olursunuz. Peki ama, efendiler, bindiğiniz yerden dışarı bir an evvel fırlamak için mademki can atacaktınız, girerken o telâşınız neydi? Bunlar da, elleriyle yürüyenlerdir.

Çoğu zaman, geçit resmi gibi, miting gibi kalabalıklarda rastlanır. Ortalarda bir yere düşmüştür. İkide bir, ayakalrının ucuna basarak yükselir, kafasını sağınızdan uzatır olmaz, solunuzdan uzatır yine olmaz. Omuzunuza sürtünür, sırtınızda siftinir. Bir de bakarsınız, beş dakika sonra, sizden dört sıra ileride, ayni manevrasını icra etmekle meşguldür. Nasıl oldu da bu kadar çabuk terfi etti diye düşünmeyin. Arkası vardır. Daha doğrusu omuzları vardır. Onları uskur gibi kullanıp, bir sağa, bir sola omuz muştası vura vura ilerlemiştir. Bunlar da, omuzlariyle yürüyenlerdir.

Bir de durduğunun farkında olmadan yürüyenler vardır ki, hususiyetleri, durdukları yerde tepinip kunduralarınızın salâbetini tecrübe etmek, karşısındaki ahbabiyle daldığı hararetli sohbet esnasında dirsekleriyle sohbet esnastnda dirsekleriyle kaburga kemiklerinizi oymak, koltuğunun altına kıstırdığı bastonu veya şemsiyesiyle, aranızdaki mesafeyi arşınlamaktadır.

Bütün bunlardan başka, bir de yürüme ile durmayı bir araya getiren hezarfenler vardır ki işte onlar adamın sinirlerini yay gibi gerer alimallah.

Karşıdan sökün eder. Nasıl gelir mübarek, âdeta top ağzından fırlamış gülle gibi. Gümrükten mal mı kaçırır, miras paylaşmağa mı gider, yangın söndürmeğe mi, bilinmez. Hapahap karşılaşırsınız. Sizinle burun buruna gelinceye kadar, sanki sağını solunu unutmuştur, yahut gözünü gaflet bürümüştür. Sizin, bir hayalet değil, etten ve kemikten yaratılmış bir insan olduğunuzu, sizi delip öteye geçmek imkânı olmadığını ancak o zaman farkeder ve karşımızda bir nevi ayak oyununa başlar. Siz sağa gidersiniz, o da sağa gider, sola gidersiniz, o da gider, iki tane guguklu saat rakkası gibi, karşılıklı bir hayli göbek çalkalarsınız. Nihayet, bir yol bulur sıvışırsınız.

Hasılı, şu benim icat ettiğim yürübilimle durbilim hiç de lüzumsuz şeyler değil. Bir görgü mütehassısı çıkıp bunu yazsa, epey hayır dua alır.

Memur kadrolarında tensikat yapıldığı yere göre.....

BAKAN ..... *..... BAKMIYAN!*

Çömezin Röportajları: 108

Olimpiyatlara Kimleri Göndermeli idik..

Çizen: RAMİZ

Yüzme yarışına:
Borç içinde yüzen memurlarımızı!

Atlamaya:
Demokrasiye kavuşacaksınız diye atlatılan halkı!

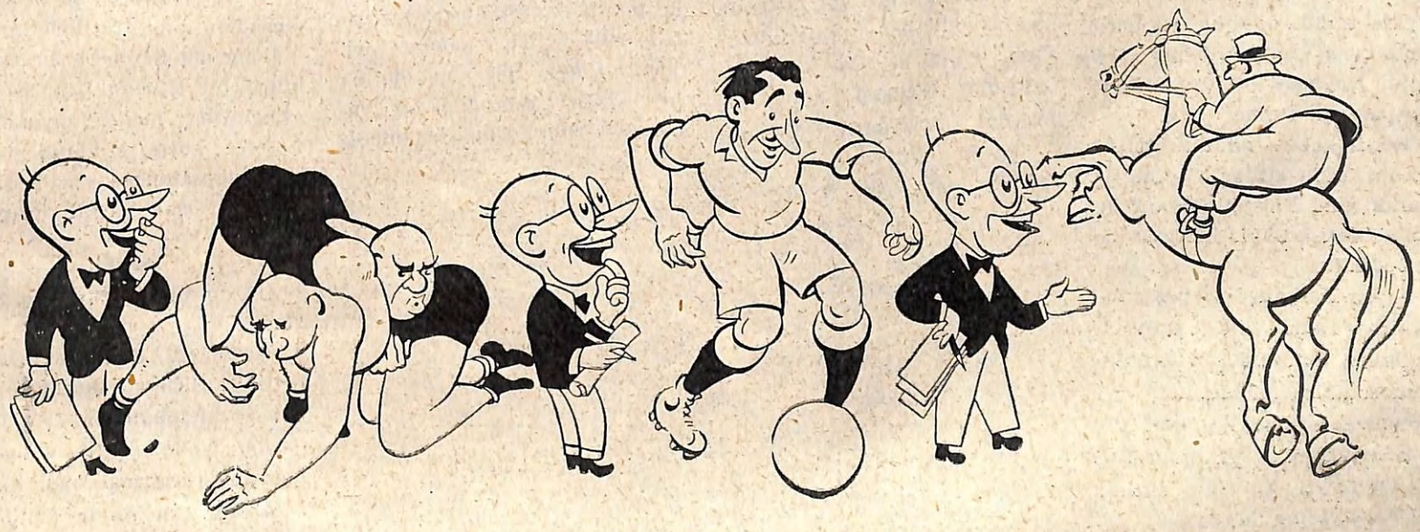

Güreşe:
Birbirini kündeye getirmeye çalışan partilerimizi!

Futbola:
Ayağına gelen kısmeti çalım yüzünden kaçıranları!

At yarışlarına:
Atı alıp Üsküdarı geçen açıkgözleri!

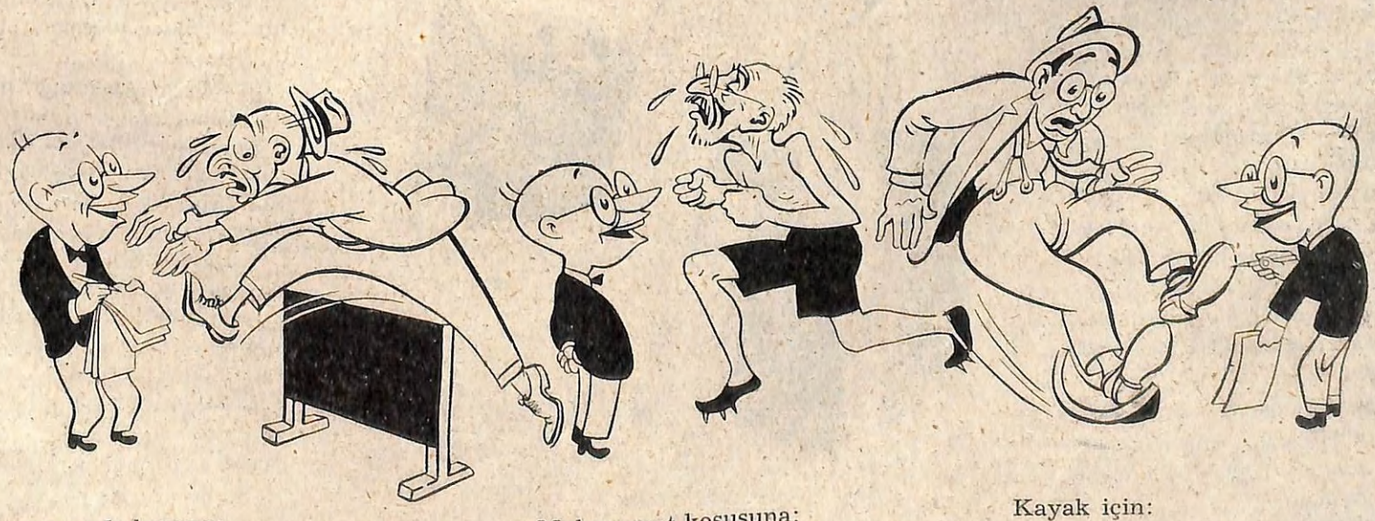

Manialı koşuya:
Yoluna engeller konan Ankara Üniversitesini!

Mukavemet koşusuna:
Ümit peşinde koşan emeklileri!

Kayak için:
Karpuz kabuğiyle kaydırılanları!

Hikâye

Sür'atı intikal

Yazan

HAVA

Öğle yemeğini Eminefendi lokantasında yemişler, gölgelikte kahve içiyorlardı. Günlerden cumartesiydi. Öğleden sonra işleri yoktu.

Rıdvan, birdenbire ortaya bir fikir attı:

— Çocuklar, dedi, aklıma bir şey geldi. Cumartesi günlerini ziyafet günü yapalım. Her hafta bir mevzu üzerinde bahse tutuşalım. Kaybeden o günkü yemeğin parasını versin.

Teklif kabul edildi. Bahsin şeklini tesbit ettiler. O gün, ilk olarak yine Rıdvanın teklif ettiği «sürati intikal» mevzuu kabul edildi.

— Bir kadınla, hiç beklemediğiniz bir anda, hiç tahmin etmediğiniz bir kıyafette karşılaşıverirseniz ne yaparsınız?

Bahis tutuşmak lâfı olur olmaz, herkesten evvel atılan Tahir, lâkırdıyı Rıdvanın ağzından kaparcasına telâşla :

— Dur, ben anlatayım, dedi. Başımdan geçti de bilirim. Bir yaz mevsimini, İzmit körfezinde bir köyde misafirlikte geçirmiştim; uzak akrabadan birinin çiftliğinde. Zengin adamdı. Yeni evlenmiş, fevkalâde güzel bir kadın almıştı. Son derece kıskanç olduğu için, karısiyle burun buruna yaşıyabilecek bir uzak köşe aramış, o çiftliği bulmuş, oraya kapanmıştı. Can sıkıntısına çare diye, beni de o yaz davet ettiler. Ne yalan söyliyeyim, ömrümde ilk, belki de son olarak rahat bir yaz geçirdim. Yeyip içmekten, gezip tozmaktan, gülüp eğlenmekten, banyodan ve uykudan ibaret bir hayat.

Ben, sabahları erken kalkıyor, güneş daha suları ısıtmadan denize dalmak için plâja koşuyordum.

Bir sabah, yine böyle erkenden plâja indim. Barda iki tane sodalı viskiyi kemali zevkle yuvarladım. Soyunmak için kabineye doğru yollandım. Tokmağı hızla çevirdim, kapıyı açtım. Ne görsem beğenirsiniz. Çiftlik sahibinin karısı, mayosunu giymeğe hazırlanıyor. Elini mayoya henüz uzatmış bulunduğuna göre ne kıyafette olduğunu tahmin edersiniz. Bereket versin sürati intikalime.

— Affedersiniz, hanımefendi, sizi bu halde göreceğimi bilseydim... dedim.

Kadın, sözümü bitirmeme meydan bırakmadı. Yüzüme sert sert bakıp:

— Nezaketsiz herif! demez mi!

★

Sıra Ziyaya geldi. Bahsi kazanmak gayretiyle, hararetli hararetli anlattı:

— Senesi pek hatırımda kalmadı, bir kış gecesi, hususî bir baloda idik. Ben baloları pek sevmem ama, bir müddetten beri peşinde koştuğum bir Macar güzelinin o baloya gideceğini haber almıştım. Ne yapıp yaptım, bir davetiye uydurdum, baloya gittim. Macar güzeli hakikaten oradaydı. Bir aralık kayboldu. Bir müddet bekledim, gözükmedi. Merak ettim, aramağa çıktım. Binanın içi bildiğim yer değil. Rastgele yürüdüm. Bir kapı açtım. Açar açmaz da, bizim Macar güzeliyle karşılaştım. Loş bir salon. Sağ tarafta bir piyano. Bizimki, piyanonun yanında, sırtında yalnız gömlekle duruyor. Bir bakışta vaziyeti kavradım. Korsesinin bir arızasını düzeltmekle meşgul. Böyle durumlarda hiç vakit kaybetmeye gelmez, sürati intikal lâzım Ne olursa olsun, derhal açılmalı.

— Ah, madam, şu anda ne mesudum, bilseniz! dedim.

Dememle beraber, suratımda hüdaî bir sille patladı. Dikkat etmemişim. Meğer, piyanonunu üstünde, korse ile beraber göğse yerleştirilmeğe mahsus iki tane yuvarlak yastık duruyormuş!

★

Ziyanın hikâyesi bitince, Rıdvan :

— Olmadı, dedi, bahsi kaybettiniz. Biriniz hakarete uğramış, öteki tokat yemiş. Sürati intikal, böyle güç durumlarda, hem sizi kurtarmalı, hem karşınızdakini. Aleksandr isimli bir ecnebi, benden türkçe ders almak istedi. Şeraitini konuştuk, anlaştık. İlk ders için randevulaştık. Adresini verdi. Galatasaray civarında bir apartıman. Daha doğrusu bir pansiyon. Sabahleyin saat onda gittim. Kapıyı, bıyıkları terlemiş bir dudu açtı.

— Mösyö Aleksandr burada mı madam? diye sordum.

Dudu, püriltifat cevap verdi:

— Bundadır evladım, buyurun! Koridorun dibinde, birinci kapı.

Yürüdüm. Koridorun dibinde iki kapı var. Sağdaki mi soldaki mi? Rartgele bir tanesinin tokmağını çevirdim, açtım. Fakat kapının önünde taş kesildim, kaldım. Girdiğim yer banyo dairesi imiş. Karşımda da, banyoya girmeğe hazır, hattâ bir ayağı banyonun kenarına dayalı, genç, güzel mi güzel bir kadın.

Hürmetle eğildim:

— Affedersiniz, Mösyö Aleksandr'la mı müşerref oluyorum efendim? dedim.

— Çok sıcak.. Üstümdekilerden sıkılıyorum..

— Aman kızım, altındakilerden sıkılmıyor musun?!

FIKRALAR

BİR İHTİMAL...

Mişon babasına anlatıyordu:

— Yolda bir adamın on lira düşürdüğünü gördüm. Alıp...

Babası hemen atıldı :

— Götürdün kendisine verdin, değil mi?

Mişon :

— Hayır, dedi. Derhal götürüp vermedim. Evvelâ bir dükkâna girip bozdurdum. Sonra on tane teker lira olarak sahibine iade ettim. Ne olur, ne olmaz! Belki dükkâncı yanlışlıkla fazla para verir diye düşündüm...

MECBUR KALMAYINCA...

«En güzel Türk filmi» nin seçileceği gündü. Zeki Faik yolda sinema ve tiyatro artistlerimizden Cahide Sonku'ya rastgelince:

— Müsabakayı gitmediniz mi? diye sordu. Halbuki gösterilecek filimlerden birinde sizin de rolünüz var!

Cahide Sonku başını salladı:

— Hayır! Benim mukavelem filmi yapmak içindi. Seyretmeye mecburiyetim yok!

... HEP BİR HESAP!

Şefkatten, merhametten bahis açılmıştı.

Arkadaşı:

— Senden biri borç istese verir misin? diye sordu.

Halil Lûtfi:

— Veririm, dedi. Fakat borç olarak değil, bir daha istememek üzere..

— Neden?

— Neden olacak! İkisi de bir kapıya çıkar. Bu suretle hiç olmazsa rahat ederim...

DERS

Ahlâk meselelerinden bahsediliyordu.

Profesör Şekip Tunç :

— Yer yüzünde her şeyin bir faydası vardır, dedi. Fakat fena adam hiç bir işe yaramaz.

Hilmi Ziya itiraz etti:

— Nasıl yaramaz!

— Neye yarar?

— Hiç olmazsa başkalarına ders olur!

NEFİS TERBİYESİ

Profesör Mükrimin Halil insanın, nefsini terbiye etmesi lüzumundan bahsediyor ve:

— Meselâ herkes günde hiç olmazsa iki kere, sevmediği bir şeyi zorla yapmalıdır.

Emin Âli hemen atıldı:

— Ben yapıyorum: Sabahları kalkıyorum, akşamları da yıkanıyorum!

TEBRİK

Tiyatro muhiplerimizden Refik Kemal ile meşhur ediplerimizden Halit Fahri konuşuyorlardı.

— Memleketimizde ne kadar kuvvetli artist olduğunu, ne güzel rol yaptıklarını geçen hafta gördüm.

Refik Kemal dedi ki:

Halit Fahri sordu:

— Yok canım! Nerede?

— Vasfi Rızanın jübilesinde. Hepsi onu büyük bir samimiyetle tebrik ediyorlardı.

İKİ HATUN

Doçent Âdile Ayda, Sabri Esadın Ruy Blas tercümesini tenkit eden çirkin bir yazı neşretmişti. Reşat Feyzi, Şevket Radoya rastlayınca sordu :

— Üstad, edebiyat âleminde ne var?

Şevket güldü:

— Şimdilik iki hatun var: Râbia Hatunla Âdile Hatun!

BEREKETLİ

Coğrafi bilgilerini sayıp döküyorlar, muhtelif memleketleri birbiriyle mukayese ediyorlardı.

Mümtaz Faik:

— Dünyanın en geniş topraklara sahip memleketleri... diye başlayınca Doğan Nadi hemen atıldı:

— Yunanistanla Filistindir.

— Acayip?

— Evet. Birinde yıllardanberi, diğerinde aylardanberi muharebe oluyor, her iki taraf durmadan ilerliyor, her gün birkaç şehir alıyor... Yine öyleyken bir türlü bitiremiyorlar...

MASRAF KAPISI

Arkadaşı anlatıyordu:

— Dün bana bir genç geldi. Sellemehüsselâm lâkırdıya başladı ve: «Sizi hayatınız boyunca büyük bir masraftan kurtarmak, her sene binlerce lira kazandırmak istiyorum.» dedi.

Ressam Çallı hemen atıldı:

— Yok canım! gelinlik kızın olduğunu bilmiyordum.

KONYA VALİSİNİN KÖPEĞİ

Konya valisinin köpeği yine iki adam ısırmış. Köpek değil baş belâsı... Gazeteler yine yazacaklar; vali yine kaleme yapışıp tekzip edecek; derken yine cevap verecekler; devam edecek. Zalim Roma imparatorlarından Kaligüla atını konsül yapmış. Fakat nihayet at... mübarek bir hayvandır. Köpek öyle mi ya? Hart diye ısırıveriyor adamı. Böyle kalbur üstü adamlar hayvan merakını pek ileri götürmemeli. Eski şûrayı devlette kedi meraklısı bir bey vardı. İsminin başına bir lâkap getirerek «Mır Reşid» derlerdi. Yine İstanbulda köpekleri çok seven bir müezzin bilirim ki «Kuçu kuçu hafız» diye anılırdı. Velhasıl dikkat etmeli...

BİR BERÂAT

Gazeteler motörlü trenin bir adam daha öldürdüğünü yazıyorlar. Yanlış... Motörlü tren hattından çıkıp adam öldüremez. Olsa olsa hayattan bezginler zorla kendilerini trene öldürtürler. İlk defa bir kadın eşeği ile tren yolundan giderken kazaya uğradı. Eğer eşeği kendi haline bırakmış olsaydı her halde tren yolundan yürümezdi. İkinci defa da Bostancıda yeraltı geçidine rağmen yaşlı başlı bir adam tren yolundan geçmek istemiş... Buna motörlü tren ne yapsın? Bu itibarla treni haksız yere ithamdan korumak lâzımdır. Tren öldürdü, demek, âdeta günahtır.

SAYI : 108

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

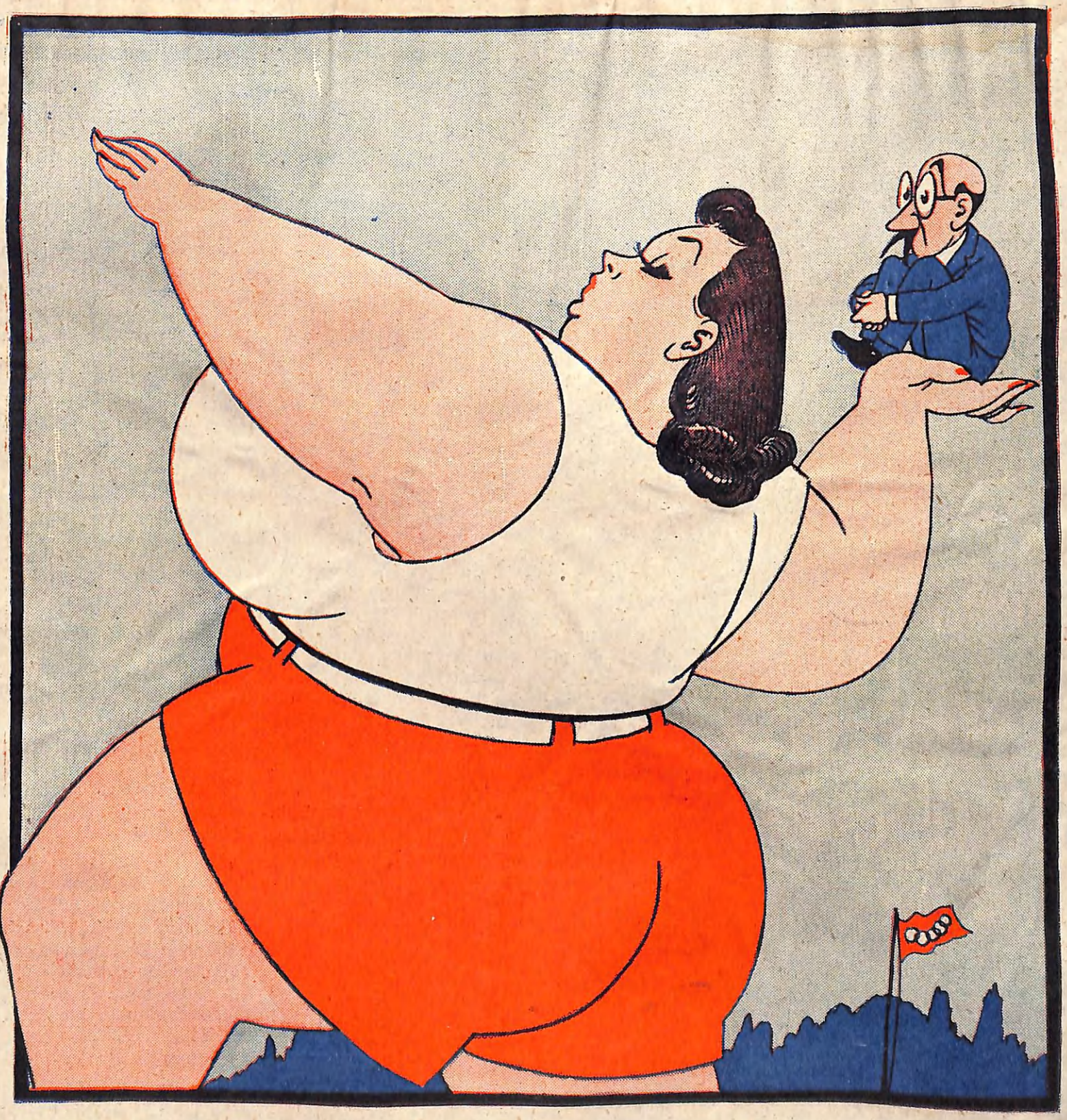

TOMBUL TEYZE VE OLİMPİYATLAR

Sıska Dayı — Hani Londraya gidecektik?
Tombul Teyze — Merak etme, ben seni İstanbuldan atınca, kendini Londrada bulursun!

T.T POSTASI

Kısıklı. Âdile Cümbüş.

S — Sayın Teyzeciğim,
Spor hakkında bir yazı yazan Bayan Jale Günay Londraya Olimpiyada gitti. Halbuki siz bugüne kadar spor ve vücut tenasübü hakkında güzel ya-

gitmek hakkı sizindi... Acaba Jale Günay ismini kullanarak uçakla kuş gibi giden siz olmıyasınız?

C — Mademki işin içinde kuşluk var. Gidenin Jale Günay değil Hasan Âli olması muhtemeldir.. Müşarünileyh zaten yazılarından ziyade atlamasiyle